

PROCESSOS SÍ; RESULTATS NO

En els processos és més important el camí que la meta

Al món occidental on vivim sembla que l'única pregunta que dóna sentit a la nostra tasca diària és el "per què serveix": la utilitat s'erigeix com el criteri últim dels nostres pensaments i accions. Alguna cosa (o algú) que no serveixi per a res, que no tingui una utilitat pràctica immediata, sembla que estigui irremeiablement condemnat a les escombraries (cas literal en l'eutanàsia activa o en els avortaments provocats, encara que no parlem de coses, sinó de persones!). Fins i tot en l'àmbit més espiritual es corre el risc de ser envaït per la lògica mercantil, la lògica dels resultats.

En l'àmbit de la cooperació i el voluntariat es corre el mateix risc o fins i tot major. Sovint observem que es donen moltes coses per suposades i que la meua participació en una ONG, per exemple, sovint se cenyeix a una funció. És evident que el fet de tenir un paper definit i una tasca a fer és necessari per poder tenir una certa vinculació i continuïtat amb el grup, però aquest fet no solament no és suficient, sinó que a més, la manera d'entendre'l no sempre és la correcta. Anem per parts. La meua presència i compromís en una ONG, per una part, no es pot reduir al que faig, ja que se suposa que comparteixo uns horitzons i utopies que van molt més enllà de la tasca concreta. D'altra banda, en els àmbits de cooperació i voluntariat és el propi cooperant o voluntari el que ha de tenir la iniciativa per descobrir quin és el seu

editorial

paper; no val esperar que el vinguin a buscar i li diguin què ha de fer; no val tampoc anar per lliure. Es tracta, en definitiva, de buscar el meu paper en un context determinat ja que en cas que es reduís al pur fer, seria un activisme estèril i a curt termini: de què serveix fer alguna cosa sense dotar de sentit i continuïtat a l'acció?

Un dels signes d'identitat que ens agradaria que caracteritzés "Clam per la Dignitat" és el de donar prioritat als processos i no als resultats. Els processos s'alimenten d'una implicació personal amb continuïtat; en els processos el treball en equip és imprescindible, i el contacte personal i l'encontre amb tots els agents implicats en el projecte és irrenunciable; en els processos és més important el camí que la meta, perquè el treball sistemàtic i ben fet té prioritat davant les presses de l'urgent i imminent; els processos impliquen treballar amb un horitzó ampli i a llarg termini, que no descuida l'immediat, però ho contextualitza i li dóna un sentit més profund.

No es tracta de renunciar als resultats d'una bona feina, sinó d'entendre que el millor resultat d'aquesta rau en la seva bona execució, en el seu procés. El resultat que ens ha de moure és el d'implicar-nos totalment, posant la meua persona en joc, no només les meves capacitats, i fer-ho en equip, en comunitat. Els altres "resultats" segur que arribaran, però no ens ha d'importar ni el quan ni el com: no ens movem pels resultats sinó pels processos; no ens movem per la lògica mercantil sinó per la lògica de la solidaritat, per la lògica de la gratuïtat.

El Consell

ÈTICA DE LA BENEVOLÈNCIA*

No hi ha ètica sense metafísica

El pensament moral del filòsof alemany Robert Spaemann (Berlín, 1927) es pot esbrinar a partir de la seva visió antropològica i de la seva visió ètica.

Respecte la seva visió antropològica Spaemann es basa en tres conceptes: la naturalesa humana, la persona i la dignitat. La naturalesa humana es caracteritza per una obertura a l'absolut sense deixar de tenir una condició natural. La persona seria allò específic de cada ésser humà, allò que el fa únic, i la dignitat seria quelcom sagrat que habita a cada persona. Spaemann considera persones a tots els individus de l'espècie humana, tot i que hi hagi persones que no es troben en condicions de manifestar-se com a tals.

La visió ètica de Spaemann es caracteritza per la sentència *no hi ha ètica sense metafísica*, és a dir, no podem saber què hem de fer si no esbrinem què és el bé i què és

pensaments

el mal. Entenent la realitat com *identitat*, l'ètica i la metafísica són interdependents: només descobrint la pròpia realitat i la de l'altre -en això consisteix la benevolència- puc saber qui sóc. Per a Spaemann el paradigma de la moral és la responsabilitat vers els altres. La benevolència seria la disposició a acudir a socórrer l'altre, disposició s'ha de concretar a la pràctica per a què tingui valor. Spaemann reconeix, no obstant, que cap ésser humà és capaç d'acomplir tot el que el seu ésser promet, per la qual cosa cal parlar de perdó ontològic.

L'ètica de la benevolència que presenta Spaemann no és una ètica nova, però sí una ètica que té en compte la situació de l'ésser contemporani, partint d'una concepció teleològica de l'ètica, propi d'una ètica d'arrel aristotèlica enriquida per la filosofia cristiana.

* Resum elaborat per la redacció del butlletí del treball de final de carrera d'estudis d'Humanitats „Ètica de la benevolència. Reflexions sobre el pensament moral de Robert Spaemann“ de Joaquim Montoliu Martínez, presentat a la Universitat Oberta de Catalunya (UOC) el 27 de juny de 2005.

	Tema	Definició	Concepte clau	Característiques
Visió antropològica	Naturalesa humana	El que és comú a tots els éssers humans	Anticipació	Constitució teleològica
	Persona	El que identifica cada ésser humà	Diferència interna	Ser algú
	Dignitat	Tenir valor en si mateix	Autorelativització	Ser imatge de l'absolut
Visió ètica	Ètica filosòfica	Discurs sobre la vida bona i recta	Amistat amb un mateix	Reflexió sobre el que és bo i dolent
	Benevolència	Estimar-se i estimar l'altre per si mateix	Despertar a la realitat	Precedeix i sustenta tot imperatiu moral
	Ordo amoris	Aplicació pràctica de la benevolència	Justícia	Establiment d'un ordre de prioritats
	Perdó ontològic	Reparar les conseqüències de la limitació de l'agent	Comprensió	Motiu d'agraïment de l'agent, però no és imprescindible per actuar

AASARA, UNA RESPOSTA ALS PROBLEMES DELS NENS DEL CARRER DE BOMBAI

**Més de 130.000 nens i nenes
viuen abandonats als carrers i
estacions de tren de Bombai]**

Més de 130.000 nens i nenes viuen abandonats als carrers i estacions de tren de Bombai. Les condicions de vida d'aquests nens són patètiques. No tenen casa, ni pares, ni escola, ni ajuda mèdica, ni llit, ni menjar i, a més, són explotats laboralment i abusats sexualment. Dormen sota els ponts, a les estacions de tren o en llocs enderrocats o en construcció. Viuen de la caritat, de recollir draps, de remenar les escombraries o, si poden, d'enllustradors de sabates, de petits missatgers o de venedors de carrer. De qualsevol cosa que trobin. Fins i tot són víctimes de la prostitució.

El 75% són addictes a alguna substància: droga, tabac, alcohol, o practiquen el joc. Pateixen seriosos problemes de salut: tuberculosi, sida, lepra, infeccions, malalties de la pell, accidents, hepatitis B, agudes diarrees.. No tenen drets ni defensors, ningú que se'ls escolti o els cuidi.

Molts d'ells són fugitius i les raons que els porta a escapar-se de casa seva són degudes a maltractaments i pallisses per part de la mare o el pare alcohòlic, famílies trencades, orfanat, extrema pobresa, mala influència del seu grup de companys que es passen les hores vagant pels carrers o treballant en condicions de suma explotació per quatre rupies al dia, amb jornades de dotze o tretze hores.

Sensibilitzats per aquesta dramàtica situació, l'any 1993 un grup de persones encapçalades pel Fr. Joe i la germana Sandya, van crear l'associació AASARA a l'estació de tren de Thane (Bombai), dedicada al seu acolliment i rehabi-

experiències

litació mitjançant la creació d'una xarxa de treballadors socials que van pel carrer i les estacions de tren per tal d'ajudar als nens que es troben en dificultats, subministrant-los companyia, consell, educació no-formal, aliments, medicines i atenció mèdica o hospitalària quan es necessari. Al mateix temps se'ls convida a assistir regularment als centres de dia on poden ser acollits unes hores o, si lliurement ho desitgen, instal·lar-se en una de les residències d'AASARA que s'han anat creant.

Després d'una visita d'un matrimoni català a Bombai, es va fundar a Barcelona el gener de l'any 2001 l'associació també anomenada AASARA amb l'objectiu de recollir fons per enviar-los regularment a la seva germana i col·laborar a la millora i ampliació del nombre de centres i el nombre de nens i nenes acollits. Poc a poc i amb aquesta nova embranzida des de Barcelona, on es compta ja amb la col·laboració econòmica de 70 famílies (i sense cap mena de subvenció institucional), la nostra associació disposa ja de centres de dia a Kurla i Kalyan i residències a Digha, Thane i Neral (aquesta última inaugura aquest passat mes de novembre amb una capacitat d'acollida de 60 nenes i gràcies també a la generosa col·laboració de Mans Unides). Al mateix temps, en col·laboració amb el govern de Maharashtra hem endegat el programa "Helpline" que consisteix en el manteniment d'una

centraleta telefònica on poden trucar lliurement tots els nens del carrer de Kalyan (una població de més de 2 milions d'habitants) que es troben en dificultats. Un grup de 12 operadors es responsabilitza d'atendre les trucades i prestar el corresponent servei, acudint personalment amb un màxim retard de mitja hora. Aquest servei s'ha començat a donar també al mateix centre de Bombai. En l'actualitat es reben més de 4500 trucades mensuals i algun d'aquests nens acaben integrant-se en algun dels centres d'AASARA o en altres institucions adients.

No obstant aquesta fructífera i ja llarga col·laboració entre Aasara Bombai i Barcelona, honestament no podem passar per alt les dificultats d'entesa i comprensió que comporta la gestió

diària, colze a colze, entre dues cultures tan diferents i allunyades en el temps i l'espai. La coincidència és plena amb els objectius fonamentals, però sovint apareixen divergències d'estil, criteris, ritme o prioritats que podrien convertir-se en una barrera difícil de franquejar a no ser pel compromís absolutament indefugible que hem acceptat tots plegats d'acudir en favor del col·lectiu més pobre i vulnerable que es pot imaginar: els nens i nenes que viuen abandonats al carrer.

AASARA
Massens 30
08024-Barcelona
Tel 932 191203
aasaraong@terra.es
www.aasara.org

comunicacions

- El passat Nadal vam rebre notícies de la nostra contrapart a Sud-àfrica: malgrat les dificultats, l'escola de Madombidzha va tenir vida.
- L'associació „Hedera“ de Barcelona ha fet un donatiu a „Clam per la Dignitat“ per valor de 600 Euros per a l'escola de Madombidzha. Moltes gràcies!
- Des de Colòmbia ens han fet arribar unes fotos de la reconstrucció de la residència d'ancians, de la qual „Clam per la Dignitat“ va fer una petita aportació econòmica. Les fotos estan disponibles a la nostra pàgina web.
- El passat 22 de gener es va celebrar a Tübingen l'Assemblea anual de "Claim for Dignity e.V." corresponent a l'any 2005.
- El passat 5 de març es va realitzar a Barcelona una reunió ordinària del Consell.
- El pròxim 31 de març a les 20:00 h, i en el marc de la Quaresma, celebrem el ja tradicional "Sopar de la Fam" a la parròquia dels Josepets de Barcelona. Esteu tots convidats!
- El passat Nadal un grup de membres i amics de "Clam per la Dignitat" van compartir oració i sopar amb una comunitat cristiana formada per tres famílies i diverses persones més al cor de la Barceloneta. Aquesta comunitat és un dels impulsors i promotors del projecte social d'acollida de transeünts "Sostre" que fa més de 10 anys que ja funciona a uns locals de la parròquia de la Barceloneta. Alguns membres de "Clam per la Dignitat" participen com a voluntaris en l'esmentada iniciativa.
- El passat 6 de febrer va néixer l'Elena Peguera Auset, filla dels nostres amics i col·laboradors Pati i Oriol. També el 22 de gener va néixer la Clara Pla Pich, filla dels nostres amics Pilar i Xavi. Moltes felicitats!

Edita Clam per la Dignitat

Dipòsit legal: B-21.860-2004
C/ Major 49
E - 08960 Sant Just Desvern Barcelona
Tel: (+34) 932 172 112
Fax: (+34) 933 684 336
Registre Assoc. Generalitat:
Núm. 27.209, sec. 1a de Barcelona
NIF: G-63.112.189
C/c: 3025-0004-33-1433212631

clamdignitat@clamdignitat.org
www.clamdignitat.org

claimfordignity@claimfordignity.org
www.claimfordignity.org

Claim for Dignity e.V.

eingetragener gemeinnütziger Verein
Konrad-Adenauer-Str. 50/42
D - 72072 Tübingen

Tel. u. Fax. (+49) 7071 / 94 24 03
Kontonummer 7354948
KSK Esslingen BLZ 61150020
Vereinsregister Nr. 1458
Amtsgericht Tübingen